

La Luce.

N° 5. Lördagen den 23 Novemb. 1889.

"La Luce".

Det är redan öfver två veckor sedan "La Luce" sist utkom. Således en lång tid!

Och vi beklaga uppenkligt dem af våra läsare, som möjligtvis äro intresserade af denna lilla tidning, och bedja honom hjärtligt om förlåtelse.

Saken är den, att redaktören omöjligt haft tid att redigera n:o 5 förrän i dag. Men han hoppas att ingen lägger det till last för honom.

Fördsamt "La Luce's" redaction.

Martin Luther.

(fortsättning och slut).

Föfvertygelsen om sanningens seger fruktade Luther hvarken furstar, prester eller folk.

Till dem, som afrådde honom att fara till riksdagen i Worms, svarade han att "han skulle begifva sig dit, om där också finnes lika många jäfvar, som Taktegeln på husen," — och när engång hans beskyddare, kurfursten, varnade honom för hans djärphet, skref han till honom: "Han hade sitt evangelium icke af människors utan af Gud; svärdet kan därför icke hjälpa i denna sak, endast Gud allena." Hans resa till Worms var ett triumfdrag; ofäliga människor sammanströmmade för att se den ovanlige mannen. Då han på riksdagen tillfrågades om han ville återkalla sina lärosatser, svarade han: "Varest jag icke utur den heliga skrift blir förvunnen, kan och vill jag intet återkalla, ty det är ej väl gjordt att handla mot sitt samvete. Här står jag; jag kan icke annorlunda. Gud hjälpe mig! amen." — Spikdam plågade Luther mycket hans sednaste lefnadsår. Han dog på en resa i sin födelsestad Eisleben den 18 Februari 1546. Hans sista ord var ett svar på den till honom ställda frågan, om han ville dö på läran om Christus, såsom han den predikar. Detta svar var: ja! — och så afsomnade han lugt. Hans likes förände till Wittenberg från Eisleben var ett tre

omphäts; man ringde i klockorna i de städer och
kyr, genom hvilka färden gick; män, kvinnor
och barn, höga och låga, kommo under sörgekl-
gan liket till mötes och ledsagade det.

I slottskyrkan i Wittenberg utvisas grafstäl-
let af en messingsplåt med hans namn.

Konung Knut den Store.

Historisk berättelse

af
Petter Ervast.

I.

Pilgrimen.

Det är en vacker afton i Augusti 1027
efter Christi födelse.

Vi befinna oss i Södra Frankrike, uti
Bourgogne, eller, såsom detta hertigdöme
äfven kallas, Burgund.

Hela det mäktiga, rika Frankrike var
deladt i flere Tusen, ja ända till 70,000
skilda riken. Thuru endast Francia's
härskare kallades konung, voro alla dessa

36 smärre gentler lika mäktiga på sina egendomar, som Frankrikes konung. Isynnerhet säges 100, och bland dessa särskildt 6 (utom Francios), hafva varit så sina egna, att de helt ogeneradt låto slå mynt med sine bilder på ena sidan; samt, att de, då "konungen" någon gång uppsbragt utropade "nå! men hvem är det då, som ~~en~~ utnämnd är till min vasall, om icke jag! har jag ej rättighet" helt fräckt afbröto honom med ordet: "och hvem är det då som insatt dig i dina rättigheter som konung, om icke vi!" — — —

Men detta är ej någon historia, så att jag ej vill frötta mina läsare med saker, som de måhända redan känna till.

Vi skola besöka en af dessa fräcka, högmodiga och härsklystna vasaller. Han lydde under hertigen eller konungen af Burgund. Han räknade sina ättor från en förnäm släkt, hvilken under Gregorius den Stora flyttade från Italien till Frankrike. Här hade den mottagits af konungen af Burgund, som utnämnde familjens öfverhufvud till sin vasall. Konungen hade äfven varit så

nådig att han förlånat sin tjänare sitt slott^{ens} kringliggande omnejd.

Detta slott hade gått i ärf från far till son och innehades nu af Armand L... de Sp... en likaså grym som lärsklysten varall.

Han var omäthligt rik och hade använt en stor del af sin förmögenhet att stärka befästa och ännu mera försköna sitt slott. Men ingenting gaf han åt fattiga. Han stötte en tiggare hårdt ifrån sig och sade, att han ej hade råd att försörja alla dagdrifvare här i världen. Häraf följde att ingen af hans underhållande älskade honom, men alla fruktade, jag hön på att säga hatade honom.

Besökter däremot hans slott af en person som var högre än han själf, då viste ej de Sp... huru gentilt han riktigt skulle ställa till. Hans tjänare fingo kryggen som hundar för denne, onew han själf var ändå den mest smilande af alla. —

Vi hafva förutskickat allt detta, för att läsaren ~~riktigt~~ ej als måtte börja ömma för denne blodsugare. Vi förakta honom själfva rätt hjärtligt. — — —

Det var som sagt en vacker afton. Solen

stod lågt på horisonten och var aldeles röd. Hela det vackra landskapet fick afven ett något besynnerligt, rödaktigt utseende.

Om vi tänka oss sväfvande någonstades i luften och betraktar landskapet under våra fötter, skulle vi finna det vara af följande utseende.

Genom en vacker dal, på båda sidor omgifven af berg, ~~slägrar~~ sig, belyst af aftonsoleens strålar, floden Saône. Midtuti den natur-sköna dalen och på högra sidan om floden, ligger en liten by, bestående af en våningshus af trä.

Omkring en liten eller så norforn byn reser sig ett högt berg, eller en klippa rakt upp från Saône och aldeles vid stranden. Där omkring ligga mindre berg på båda sidor af flod-stranden. Tjocke skogar ge ett dystert utseende åt det hela.

Och på denna klippa står en borg, byggd af granit. Och då man så här från den yttre sidan betraktar detta castell, får man genast det intrycket att det måste vara uppfördt af en man, som mindre såg på skönheten än på hållbarheten.

En djup vallgrav omgaf berget därefter. Den var fylld af Saône's vatten. En vindbrugga utgick från berget och var för tillfället uppsluggen. Då man passerat denna kom man till en stor och bastant ekport, hvarigenom man insläpptes i berget. Där ifrån förde en Trappa uthuggen i spårklippan upp till dess topp. Härifrån hade man en den vackraste utsigt. Men vi lämna denna och fortsätta att beskrifva borgen. Nu hade man ännu en stor, tjock mur att gå igenom. En likadan ekport, som nere vid vindbruggan förde här genom muren in på borggården. Denna var stor och rymfylld; den omgafs på alla sidor af den omfattade muren, som var försedd med torn å alla fyra vädersträcken för vakter och spejare, samt för öfrigt full med fördjupningar uppförda kanten neråt till en alns längd. Dessa voro de så kallade skottkålen.

Tjälpa borgen reste sig hög och stolt midt på borggården. En stor bred Terrass förde upp till första våningen, som låg omkring 10 fot från marken. En våning fans här under, som kallades jordvåningen, och var afsedd till förvaringsrum och tjänarebostad.

(Fortsättning).

ERVAST
Skattspillet.

Professorn, (hör om natten ett brulär och ropar):
— Är där någon? — Tjuften: — Nej! — Jassa,
då måste jag väl host vätt, säger professorn och
somnar in igen.

Det lofvande professorsämne är den unga herr
A. Hårendagen skulle han nämligen till en
professor med sin uppsats om "Romersk lag
och rätt" på latin och tog ~~en~~ en drostka.
Uthogkommande att tid är pereringar öpp-
nate herr A. redan under färdan sin poete-
monais och framtog en femtiopennais slant,
som han sedan höll säkert i vänstra handen.
Därpå böjde han, att under färdan, att of-
vertänke sitt ämne om "Romersk lag och
rätt" på latin, om där ej möjligtvis skulle
finnas ännu något fel, som han kunde änd-
ra. Han höll som bäst på härmed, då drostkan
stannade. Alltjämt ännu i tankar betalande han
kusken och skryddade upp till professorn, samt
sträckte mot denne sin vänstra hand, alltjämt
i tankar, med ordet "herr professor, se här!"
"Hva' fan vill det här säga?" röt professorn karneo-
sintod.

Als X hade betalt kusken med sin uppsats om "Romersk
lag och rätt" på latin.